

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXI. Ostendit quanti referat, vt quis firmo cum proposito in oratione
se exercere incipiat, & omnes Diaboli difficultates parum moretur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

quam vos omnimodis effugere oportet. Nam ad hanc viam, quam exponere incipimus, nil magis necessarium est, quam animæ pax & tranquillitas. Si, qui vobiscum agent, linguam vestram addiscere volent, (esto vestrum non sit, eam docere) magnas tamen, quæ in ea addiscenda comparantur, diuitias illis aperire poteritis: nec est, quod huius vos rei vllatenus tædeat aut pigeat; sed per pietatem, amorem, & orationem operam date, vt id illi bene cedat, vt videlicet ipse, audito, quid in eo situm est, lucro, magistrum & directorem quærat, qui in hoc ipsum instruat, neque enim parua Dei erga vos gratia foret, si aliquam animam ad hoc bonum capessendum excitare possitis. Sed quàm multa & varia occurrunt de hac via loqui incipienti, etiam illi qui per eam tam malè ambulauit, vt ego. Det Deus, carissimæ, vt melius hoc vobis possim dicere, quàm re ipsa fecerim. Amen.

*Religiosa an
gere possunt
de bono via
Domini.*

CAPVT XXI.

QUANTI REFERAT VT QVIS FIRMO CVM PRO-
posito in oratione se exercere incipiat, & omnes
quas diabolus opponit difficultates, parum
moretur.

Nolite mirari, carissimæ, quod ad tam multa eum reflectere & obseruare oporteat, qui diuinum hoc iter ingredi vult: ipsū quippe via regia est, ad celum conducent. & quia per illam incedentes, magnum thesaurum sibi comparant, hinc nemo mirari debet, si caro is (prout quidem nobis videtur) cõstet: tempus veniet, quo intelligemus, quàm parua & nihilum sint omnia, quibus tantum præmium comparatum est. Vt ergo ad eos, qui per ipsam ambulare, & non antè quiescere volunt, quàm ad finem peruenerint, qui est de aqua hac vitæ bibere, reuertar, quomodo scilicet incipere debeant; censeo, permultum, imò totum, inde dependere, vt magnū & generosum quoddā propositum faciamus non antè desinendi, quàm ad hoc peruenerimus, quidquid demum eueniat, sequatur quidquid vult, tanto labore constet quanto potest, murmurent quicumque volunt, eò pertingam vel in via antè exspirem, vel ad viæ labores ferendos satis fortis non sim; denique totus terrarum orbis excidat & pereat: quemadmodum sæpè nobis ab alijs dicitur: Est hoc valde periculosum, illa & illa per hoc periit, alius ille deceptus est; alius qui multum orationi vocali deditus erat, lapsus est; nocent hæc virtuti; non sunt hæc mulierum, diabolus illis forsitan illudet, satius esset illas nere, hisce subtilitatibus illarum opus non habent, Oratio DOMINICALIS & ANGELICA Salutatio illis

Via Dei respicienda.

S.
Theresia

Opera

IV

et

*Bonum est
orationem
si à fundare
super eas
quas Chri-
stus docuit.*

illis satis sunt. Hoc ipsum & ego dico, carissimæ. Et quis dubitet, quin ha-
nimis quàm satis sint: semper quippe vos bonum est, orationem vellem
fundare super eas quæ talis sunt ore prolatae, quale est os Saluatoris nostri
Christi. Vnde meritò sic loquuntur: nisi enim tam magna nostra infir-
tas iam foret, nostraque deuotio tam frigida & languida; alijs sanctis regu-
lis, quomodo oratio habenda sit, tradentibus, aut alijs libris opus non ha-
beremus.

Et quia iam (vti dixi) cum ijs loquor animabus, quæ in aliorum in-
teriorum meditatione recollectæ esse nequeunt, quia hæc illis arduum
fa & perplexa esse videntur (imò quædam ingenia ita subtilia sunt, vt
omnino illis placeat, nec satis faciat;) mecum ipsa statui, in illarum gratia
super prædictas orationes aliqua orationis principia, media & fines tra-
dere; res autem sublimes minimè attingam. Nemo itaque vobis librum
poterit auferre; quia, si per vos studiosæ sitis, & humilitas vobis non deest,
alia re nulla opus habetis. Equidem semper mirè erga sacra Euangelij
verba affecta fui, ac magis, me illa ad recollectionem permouerunt, quam
multi bene compositi libri; & sanè, cum ipsemet eorum auctor non
approbatus erat, non multum ad eos legendos propendebar. Postquam
ergo ad hunc sapientiæ magistrum me applicui, aliquam forsitan
considerationem docebit, quæ vobis non displiceat. Non dico, aliquam
me diuinarum harum orationum explicationem allaturam (neque enim
id aggredi audeam, & plures earum expositiones passim exstant, & de
etiam illæ non exstarent, stultissimè haud dubiè facerem, si eas ipsas
ponere inciperem;) sed intentio mea solàm est, nonnullas super Oratio-
nis Dominicalis verba considerationes adferre. Interdum enim per mu-
tiplices libros deuotionem amittere videmur erga id, quod tantum
nos habere interest. Certum quippe est, magistrum ipsum, si quando
discipulum suum edocet, amore in quemdam erga illum concipere, &
operam dare vt ei placeat quod ipsi tradit, eumque sedulo iuuare, quæ
ipse comprehendat. Non aliter cælestis Magister nobiscum faciet, adeo
parui pendite quoscūq; alij vobis incutiēt timores, aut quæ vobis dole-
bent pericula. Ridiculū profectò est, indennem me & sine vllo periculo

*Preceptor
amore erga
discipulum
suum concipit.*

*Pericula bo-
na via mi-
nora sunt ijs
quæ in mala
sunt.*

lo per viam illam proficisci, & luculentum thesaurum mihi contem-
re velle, in qua tot passim latrones grassari constat. Bene tecum
actum in mundo deputato, si eū pacificè & sine molestia auferre
Verum, vt vel triobulum mundum lucrentur, permultas noctes mi-
nes ducent, tibi que nec quoad corpus, nec quoad animam requiem
lam indulgebunt. Cum ergo tibi per viam regiam & securam, qui est
noster, & omnes electi & sancti iuere ad eum comparandum rapien-
tæ (quemadmodum Dominus eum à potentibus & violentis rapuit)

abeunt dicuntur, tanta in ea subesse pericula, tantosque tibi identidem timores incutiant; quæ nam ergo pericula expectent oportet illi, qui (ut quidem putat) bonum hoc sine via comparatum eunt? His, carissimæ, incomparabiliter plura discrimina occurrant ne cesse est: verum non illa antè intelligunt, quam præcipites in verum periculum prolapsi fuerint, cum neminem habent qui auxiliatricem illis manum porrigat; itaque penitus aquam amittunt, nihil ut huius, tam è torrente, quam è fluuio, bibant.

Videtis ergo, carissimæ, impossibile esse sine aliqua aqua huius gutta per illam viam incedere, quam tam multi inimici insident, contra quos certare nos oportet: Certissimum namque est, illos tempore maxime opportuno & necessario præ siti emorituros: nam, nolentes volentes, carissimæ, ad fontem hunc quotquot sumus, esto diuersimode, proficiscimur. mihi ergo credite, nec à quopiam, aliam vobis viam, quam viam orationis tradere & ostendere cupiente, imponi vobis sinite. Non dico nunc autem, eam pro omnibus hominibus mentalem aut vocalem esse debere; sed vobis, dico, tam hanc, quam illam, necessariam esse. Hoc scilicet Religiosorum munus est; & quicumque vobis aliquod in hoc periculum contineri diceret, illum uti periculum quoddam habetote, eumque fugite; nec hoc memoriæ vestræ vmquam excidat; forsitan enim isthoc consilio aliquando opus habebitis. Sed illud demum periculosum erit, nullam humilitatem aliasue virtutes habere. Sed non sinet Deus vmquam, ut via orationis ceu via periculosa habeatur. Sed hanc timendi occasionem (ut apparet) inimicus homo induxit, itaque sua vafritie & dexteritate aliquos, qui prius orationis studio tenebantur, ad lapsum pertraxit. Sed videte, quæso intolerabilem cæcitatem: non enim considerant quam multa hominum millia ideo in hæresim aliaque

Via orationis non est periculosa.

Quæ mala eveniant ex eo quod oratio negligatur.

gravia mala prolapsi sint, quod orationi non insisterent, nec quid ea esset scirent. Quod autem inter tam multos diabolus, quo hac ratione melius negotium & rem suam ageret, nonnullis eorum qui orationem frequentabant (quos facile esset enumerare) ad lapsum pertraxerit & deceperit, hinc factum est, quod nonnullis in rebus ad virtutem spectantibus tam timidos esse fecerit. Caueant ergo sibi, qui hoc se prætextu, quo minus orationi insistant, excusare satagunt: à bono quippe declinant, quod à malo sese expediant. Nullum vmquam in vita nocentius inuentum & artificium audiui; sanè diabolo auctore id in orbem inuectum videtur.

Tu tuam causam defende, bone Iesu, tu pro teipso responde; vide, quæso, quam sinistri & contrariam in partem tua hi verba intelligant; noli, quæso, tales in servis tuis infirmitates permittere. Hoc saltem bonum est, quod semper habebis aliquos qui tibi opitulentur: hoc quippe verus Dei servus, cui nimirum Maiestas eius veræ viæ cognitionem dedit, proprium

S. Theresia

Opera

IN VII

et

prium habet, vt horum timorū occasione, in ipso numquam quiescenti desiderium magis magisque excreseat. Clare enim videt, quamnam ex parte aduersarius ictu sibi velit inferre; hinc opportunè se subducit, & caput illi comminuit, quod sanè magis illum mordet, quam delectent omnes, qui alij homines illi dant recreationes & gaudia. Quādo scilicet, magnorum tumultuum, è malo aliquo semine, quod inimicus homo sparit, & quomines omnino homines tamquam semicæcos ad se trahere videtur, eorum tempore, Deus aliquem excitat, qui oculos illis aperiat, simulque ad oculum ostendat, & dicat quomodo nebulam ipsis cacodæmon defuiderit, ne viam qua eundum sit videat. Ah! quanta illa Dei potentia magnificencia est, vt interdum vnus solus vel duo, veritatem aperientes, plus possint & efficiant, quam multi alij simul! Paulatim ergo ipsa viam ostendere incipit, Deus autē eis animum & robur suppeditat. Quasi quod in oratione periculum esse asserant, Dei famulus e contra ostendit quantum in ea situm sit boni; si non verbis, saltem operibus. Si quando enim, frequentius sacram communionem adire, non esse bonum dicunt, tunc eam ipse adhuc sæpius frequentat: adeo vt, si fortè vnus aut duo sint, qui sine vlla formidine sequantur quod optimum est, ilico Dominus paulatim quod amissum est recuperet.

*Vulgi opinio
parui facienda.*

*Ite solum
credendum
qui vita
Domini se
confirmat.*

Omnem itaque timorem dispellite carissimæ, & huiusmodi rebus, plebis opinionē ac sensum magni facere nolite: neque enim iam tempus est omnibus passim credendi, sed iis solis, quos vita Saluatoris nostri vestigia videbitis consecrari. Date operam, vt semper mundam habeatis conscientiam & humilitatem; quidquid mundi huius est, omnimoda contemnite; firmiter denique credite, quidquid sancta mater nostra Ecclesia credendum proponit. Et hoc si feceritis, certa estote per bonam viam incedere. Nolite, vt antè monui, timere ea in quibus nulla timoris subest occasio; at, si quis hunc vobis incutere velit viam, illi cum humilitate declarate; dicite, habere vox regulam, quæ sine intermissione vos orare iubet (hoc quippe illa nobis præscribit) & eam vos obseruare debere: si orationis vocalem vos vsurpare velint, interrogate eos, an intellectus, mens ac cor reflectere necessario debeant ad ea quæ ore profertis: si dicant debere (nam aliud dicere non poterunt) videre, quomodo, hoc dicendo, aperte fateantur, vos necessario orationi mentali, quin etiam contemplationi, siquidem ea vobis in illa à Deo concedatur, insistere debere. sit is in æternum benedictus. Amen.

* *